Církev československá husitská Kladno

NAHORU 3 2021

Milí přátelé, léto je již v plném proudu, pandemie je momentálně na ústupu, doufejme, že znovu neudeří a že rozvolňování proticovidových opatření bude dále pokračovat a budeme se moci stýkat již bez omezení. Přejeme vám požehnané prožití prázdnin a dovolených a stálou radost z Boží přítomnosti.

V dnešním vydání se opět ohlédneme za životem sboru a podíváme se na připravované aktivity, hlavně na témata pro naší společnou sborovou dovolenou. Nejprve se ale zamysleme nad svou vírou, jak nás vyzvala sestra Ivana v nedělním kázání:

Věříme, věřím.

Texty: Pl 3, 24–33; 2 K 8, 7–15; Mk 5, 21–43

Dnešní evangelium o uzdravení nemocné ženy a vzkříšení dcery Jairovy by možná pro některé čtenáře mělo být opatřeno varováním, jako tomu bývá na příbalových letácích léků či některých výrobků: *Tento text není návodem, jak léčit nemocné a křísit mrtvé, a sám o sobě nedokazuje Ježíšovo božství.* Oba příběhy jsou součástí evangelia, které předpokládá víru v Ježíše jako Spasitele. Pro ty, kdo Krista neznají a nevěří v něj, může být text nesrozumitelný, odtažitý a těžko přijatelný, ale s tím se nedá nic dělat.

A co říká nám, věřícím křesťanům? Především to, že Ježíš nepřišel v první řadě proto, aby léčil nebo křísil mrtvé, ale proto, aby obnovil náš vztah s Bohem, naším Otcem. Aby nám otevřel cestu k přijetí záchrany (spásy) z Božích (Ježíšových) rukou.

Evangelium i text z knihy *Pláč* nás zvou k tomu, abychom před Bohem neskrývali svoje pocity. Abychom k němu přicházeli se vším, co prožíváme, ať dobré, nebo zlé. Abychom sami na vlastní kůži poznali, že: ***Hospodin je blízko těm, kdo jsou zkrušeni v srdci, zachraňuje lidi, jejichž duch je zdeptán.*** (Ž 34, 19) Biblické texty nás povzbuzují, abychom u Boha složili všechno, čím se trápíme, co potřebuje uzdravit, a to i v případě, že nám Bůh v danou chvíli, kterou prožíváme, nepřipadá jako milující Otec, ale spíše jako trestající Bůh, jako někdo, kdo se nám stal kamenem úrazu. Jak tomu bylo u žalmisty z knihy *Pláč* nebo v případě Joba.

Evangelium nás učí, že jsou chvíle, kdy je dobré a žádoucí, abychom před Boha předstupovali jako součást společenství. Ale že jsou i chvíle, kdy z davu musíme vystoupit a oslovit Boha sami za sebe. Přiznat sobě, Bohu a lidem kolem, že Boha potřebujeme, že chceme, aby nás vyslechl, aby nám pomohl a svojí mocí zasáhl do naší situace, protože je nad naše síly. Jak se zpívá v jednom spirituálu: *„To já, ó Pane můj, stojím tady v modlitbách. Ani můj kněz, ani vládce, ale jsem to já, kdo stojí tady v modlitbách. Ani prorok, ani soudce, ale jsem to já, kdo stojí tady v modlitbách.“* Abychom svým postojem vyznali: „Teď tu Bože stojím před tebou já sám za sebe, se vším, co prožívám, a potřebuji vnímat tvoji blízkost, to, že ti na mně záleží.“

V Bibli můžeme nemoci rozdělit do dvou kategorií: nemoci, které jsou k uzdravení – jako v případě ženy nemocné krvotokem – a nemoci, na nichž se chce oslavit Bůh. U nich však nemusí platit, že se vyléčíme. Své o tom věděl apoštol Pavel, který kvůli své nemoci několikrát volal k Pánu, a dostalo se mu odpovědi: ***Stačí, když máš mou milost, vždyť v slabosti se projeví má síla. A tak se raději budu chlubit slabostmi, aby na mě spočinula moc Kristova.*** (2 K 12, 9) V obou případech působila moc Boží, ale u každého jinak. Případ ženy je takovým příběhem s dobrým koncem. Po dlouholetém utrpení došla uzdravení. Ale i u Pavla to dopadlo dobře, i když jeho modlitba nebyla vyslyšena, jak si přál. Stejně tak u žalmisty z knihy *Pláč* to dopadlo dobře, vždyť přestal vnímat Boha jako svého nepřítele a po vnitřním boji a přerodu nakonec vyzná: ***„Můj podíl je Hospodin“, praví má duše, proto na něj čekám. Dobrý je Hospodin k těm, kdo v něho naději složí, k duši, jež se na jeho vůli dotazuje. Je dobré, když člověk potichu čeká na spásu od Hospodina. Neboť Panovník navěky nezavrhne. Zarmoutí-li, slituje se pro své velké milosrdenství. Z rozmaru totiž lidské syny nepokoří ani nezarmoutí.***

A to není o nic menší zázrak, když lidé, kteří jsou opravdu těžce zkoušeni nemocemi aj., Boha neopustí, nezanevřou na něj, ale jejich víra se stane silnější, hlubší a opravdovější. Ale většina z nás má asi raději ty šťastné konce, které reprezentuje dnešní evangelium. Někdy to může být z naší strany skutečně boj o zachování vztahu k Bohu, navzdory tomu, čím procházíme. A někdy nám v tomto boji není oporou ani Bůh, ani naši bližní, i když jsou také věřící. Viděli jsme reakci apoštolů, když se Ježíš sháněl po tom, kdo se ho dotkl: ***„Vidíš, jak se na tebe zástup tlačí, a ptáš se: Kdo se mne to dotkl?“*** Mohli bychom si jejich slova přeložit asi takto: *„Prosím tě, nedělej si starosti kvůli jednomu člověku, když je tu tolik lidí. Nech to být.“* A vrcholem necitlivosti vůči tomu, kdo prochází utrpením, představuje chvíle, kdy: ***… přišli lidé z domu představeného synagogy a řekli: „Tvá dcera zemřela, proč ještě obtěžuješ Mistra?“***

Mám ráda naši liturgii, protože k nám promlouvá. Při doznání vin říkáme, že: *... máme s tebou spolupracovati na tvém díle…, my však svévolnými činy rušíme zdar tvého tvoření, tobě k necti, bližním svým a sobě na škodu a hanbu…* Naštěstí Bůh je svrchovaný a nenechá se námi od své záchranné mise s člověkem odradit ani zastavit.

A tak tu máme starší nemocnou ženu, která je dvanáct let nepřetržitě sužovaná nemocí, která ji vyčerpává fyzicky i finančně, navíc je sama, vyloučená ze života jak společensky, tak nábožensky. Prožívá vlastně dvanáctiletou karanténu. A nemá nikoho, kdo by za Ježíšem šel místo ní, aby za ni prosil. Musí jít sama a porušit zákon, což pro ni může mít neblahé následky. Dcera Jairova je mladá, dvanáctiletá, ale nemůže dělat nic. Má však milující rodiče. Otce, který vyhledá pomoc u Ježíše, je obklopena věřícím společenstvím synagogy, a přesto zemře.

A ač je na tom každá jinak, obě se dočkají od Ježíše pomoci, na obou Hospodinu záleží. Další, co nám příběh o uzdravení nemocné ženy a vzkříšení dcery Jairovy ukazuje, je to, že uzdravení v biblickém smyslu není jen otázkou fyzickou, ale také metafyzickou. Oběma ženám Ježíš přináší záchranu – nejen tělesné uzdravení, ale spásu – tj. život v hlubší jednotě s Bohem. Uzdravení toho základního v nás, totiž obrazu Božího, který si každý z nás v sobě nese a který ho s Bohem spojuje. Uzdravení je zlepšení stavu, v němž se člověk nachází. A to může mít různou podobu, protože Ježíšova moc (Boží moc) není zastavena ani smrtí.

Kdo přistupuje k Bohu s důvěrou jako nemocná žena a představený synagogy Jairos, má naději na spásu. A naději má i ten, kdo zemřel. Ale bez velikonočních událostí nedává vzkříšení Jairovy dcery smysl. Až Ježíšovo vzkříšení dceři Jairově i nám všem otevírá skutečnou budoucnost, skutečný život, který smrtí nekončí. Jak řekl Ježíš při vzkříšení Lazara Martě (J 11, 25–26): ***„Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře na věky. Věříš tomu?“*** Jako věřící křesťané můžeme vyznat: Věřím.

A spolu s apoštolem Pavlem říci: ***Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista!*** (1 K 15, 57)

Ivana Doubravová 27. června 2021

Volba patriarchy

Moto: Občan, který si váží zákonů a má rád uzeniny, by neměl vědět, jak tyto věci vznikají.

přísloví amerických politologů

V sobotu 19. června jsem se zúčastnil jako zástupce našeho sboru, a tudíž volitel volebního shromáždění, které mělo jediný úkol, a to zvolit patriarchu naší církve na dalších 7 let.

Celá akce byla ze strany organizátorů připravena velmi dobře, každý se po kontrole „bezinfekčnosti“ (tu jsem absolvoval naposled v roce 1967 na chmelu) dozvěděl, kde bude sedět, co se bude dít a kdy to začne.

Na úvod byla bohoslužba, vedená všemi našimi biskupy, kázáním posloužil bratr Tomáš Chytil, olomoucký biskup. Jeho myšlenky byly natolik neobvyklé v této politicky údajně korektní době, že je alespoň heslovitě uvedu:

- žijeme v době postdemokratické, ale i postpastýřské;
- obraz pastýře je pro dnešní lidi sporný, vyžadují spíš manažera;
- Bůh se vždy vytáhne jenom ke strašení, což není nic nového, již Cyprián (+258) tak činil, psal o neuvěřitelně špatném světě;
- neměli bychom se vidět jako stádo,

Po skončení bohoslužby, protože máme ve zvyku se chovat jak baby na trhu, nás musel bratr patriarcha „umravnit“ písní (a v budoucím průběhu ještě několikrát). Následovalo zahájení vlastního volebního sněmu, bylo konstatováno, že je nás tam 287 ze 167 náboženských obcí, proběhly volby funkcionářů, kteří vyhodnotí volbu, a započala diskuse.

V diskuzi to vypadalo jak v parlamentu, kromě příspěvků k věci byla i vystoupení k jiným věcem, ale i úplné podpásovky, např. že sněm je nutno rozpustit, protože se měl konat už loni, vyhledávací řízení nebylo dostatečné, prostě výroky připisované farizeům. A Ježíš na kříži v čele sálu si musel pomyslet: „Jako bych jim to tolikrát neříkal.“

Konečně došlo na představení a vystoupení navrhovaných kandidátů.

Bratr Bujna

volal po strategii programu pro přežití, máme prázdné ruce k modlitbě, ale měli bychom z nich učinit zlatý řetěz. Je nutná proměna církve, ukazují to znamení času. Musíme se posunout blíže k Bibli, cokoli se nám přihodí, přijímat jako dobro. Hlavním programem je dialog, nechat se v něm vést Duchem svatým, nesnažit si dialogem jen potvrzovat vlastní názory.

Bratr Butta

poukázal na restituce z roku 2013 a těžké a narůstající problémy z toho plynoucí (už tenkrát jsem v triumfalistických řečech politiků o nápravě křivd viděl nebezpečí likvidace církví „suchou cestou“). Dále vyložil různé problémy řízení církve, nejen v oblasti majetkové, ale i duchovní.

Poté byli oba kandidáti požádáni, aby opustili jednání, a nastala diskuse k jejich vystoupení.

Některé názory byly sice mimo volbu, ale zajímavé. Zmiňuji se o nich proto, že se čas od času objevily i před pár lety a časem se s nimi nejspíš setkáme.

Jedná se o bílé taláry kněží. Někteří naši duchovní v nich slouží a odůvodňují je tím, že nejsou tak strohé, jako příklad uvádějí, že v ústavu pro mentálně postižené na černý talár špatně reagují. Bylo by možné bílý talár použít při křtu a černý při běžné bohoslužbě. Bílý talár nemá vliv na liturgii a, via facti, katoličtí biskupové zakazují sloužit mše v černém (tento názor se mi nepodařilo potvrdit – černá patří v ŘKC mezi liturgické barvy a je určena pro pohřby). Kromě toho se i na bílém taláru nosí červený kalich.

Další okruh problémů byl, že bratr Bujna by se v případě zvolení nestěhoval z Karlovarska, aby rodinu nevytrhl ze zažitého prostředí. To ovšem může přinášet potíže pracovnímu nasazení nebo rodině.

Dále diskutující konstatovali, že žijeme jednou nohou v tradici, ale nevíme, kde stojí ta druhá. Samotné žití s tradicí je ovšem přirozené jak v církvi, tak v životě.

Podněty padaly na rozvoj sociálních sítí, zejména v současné době. Před nimi ale v poslední době katolíci ne přímo varují, ale právem krotí všeobecné nadšení.

Některé příspěvky byly věcné, jiné demagogické, prostě nejen našemu parlamentu jsme v barvitosti a mnohdy i zcestnosti diskuze rozhodně hanbu nedělali. Chyběl nám tam jen někdo, kdo by byl trvale zděšen ze všeho a ze všech, naši politici se bát nemusí, na ně přece jen nemáme.

Po této části a dobře organizovaném obědě nás bylo nutno sehnat do sálu – v britském parlamentu mají tzv. whips = biče, to jsou uvědomělí poslanci, kteří své kolegy před důležitými projevy a hlasováními nahánějí z různých bufetů, kuřáren a kabinetů do jednací místnosti. I já jsem si na takového whipa zahrál.

Byly vyhlášeny výsledky a hlasování dopadlo takto:

Odevzdáno bylo **275** hlasovacích lístků, **2** z nich neplatné. Pro bratra Bujnu hlasovalo **99** účastníků, pro bratra Buttu **143** a 31 bylo „bílých“. Technická záležitost – neplatný je lístek špatně vyplněný, bílý je ten, jímž delegát nehlasoval ani pro jednoho kandidáta a jeho odevzdáním vyjádřil svůj postoj.

Staronovým patriarchou se stal Tomáš Butta, kterému jsme dali své hlasy i my dva kladenští.

Takového velkého shromáždění jsem se zúčastnil poprvé v životě, na jedné straně mnoho podnětných myšlenek, na druhé straně ale i mnoho demagogie, lpění na stanovách (na jakých stanovách asi lpěl koronáč?). Občas bychom si měli zopakovat 2. kapitolu Markova evangelia od 23. do 28. verše, hlavně poslední dva verše: *A řekl jim: „Sobota je učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu. Proto je Syn člověka pánem i nad sobotou.“*

Jiří Tučan

Ze života sboru

Díky Bohu se již můžeme scházet v kostele i na biblické hodině při dodržení hygienických předpisů, dokonce jsme se mohli sejít i k prodloužené, taky děti mohly mít svou skupinku i vodáci mohli sjet Sázavu. Bohoslužby byly téměř až do konce června vysílány také online. Ale vezměme to popořádku.

První bohoslužbu po Velikonocích 11. dubna vedl bratr farář Phanuel Osweto, kázáním posloužil bratr Samuel Gallat.

Další neděli 18. dubna sloužil bratr farář Osweto, na závěr **požehnal** sestrám Pavle, Evě a Aničce, **narozeným v dubnu**.

V neděli 25. dubna první část bohoslužby vedla sestra Zdeňka Chaloupková, posloužila také kázáním, druhou část bohoslužby vedl bratr farář Phanuel Osweto.

Druhou květnovou neděli na **Svátek matek** byla po dlouhé přestávce připravena opět dětská bohoslužba. Vedl ji bratr farář Osweto. Školáci Miriam, Zuzanka a Vítek četli biblické texty, sestra Katka Lukavská měla kázání, které zaměřila na vztah dětí a rodičů. Na závěr bohoslužby děti rozdaly maminkám a babičkám karafiátky.

Další, již třetí květnovou neděli jsme si opět připomněli narozeninové oslavence. Bratr farář na závěr bohoslužby **požehnal** sestrám Judith a Jitce, které se **narodily v květnu**.

Bohoslužbu 23. května na **Hod Boží svatodušní** sloužili bratr farář Phanuel Osweto a sestra Renata Chytilová.

V pátek 28. května proběhla **Noc kostelů**. Ta letošní byla stále ve znamení pandemie. Bez občerstvení, s rouškami a dezinfekcí.

Návštěvníci přicházeli již před plánovaným začátkem, zajímali se o historii budovy, o život církve i o umění. Bratr farář vedl modlitební chvíli s četbou Žalmu 122. Přestávky mezi návštěvami si sestry Eva, Jarmila a Pavla zpříjemňovaly zpěvem, bratr Jiří je svým

basem doprovázel, pokud zrovna nedržel službu u vchodu. Více o této noci, vlastně spíš večeru, napsala sestra Pavla. Díky za požehnaný večer!

Bohoslužbu 30. května sloužili bratr farář Phanuel Osweto a sestra Zdeňka Chaloupková.

Sestra Zdeňka vedla první část bohoslužby a posloužila kázáním, ve druhé části pak pokračoval bratr farář.

O víkendu 4. až 6. června **sjížděli vodáci Sázavu.**

O svých zážitcích nám tentokrát napsala omladina. Děkujeme!

Zatímco v sobotu 5. června si vodáci užívali přírodu, zněly v našem kostele komorní písně z písňových cyklů Gustava Mahlera, Richarda Strause a dalších autorů. **Koncertem *Zahajujeme!*** tak otevřel své působení nově vzniklý spolek Lieder Society.

Bohoslužbu 13. června sloužil bratr farář Osweto. **První svaté přijímání** přijali Mikuláš a Helenka Rendlovi. Radovali jsme se s nimi.

Odpolední **setkání mladší mládeže** bylo opět ve sportovním duchu, talíře létaly o sto šest.

Při bohoslužbě 20. června přijal **první svaté přijímání** Matouš Klozberg. Také s ním jsme se radovali.

Anežka Krucká namalovala pro děti k jejich prvnímu přijímání pamětní listy. Všem dětem srdečně blahopřejeme a Anežce děkujeme!

Po dlouhé odmlce se oslavily **narozeniny** zas na dětské skupince (pět oslavenců: Zuzanka, Josífek, Marianka, Máťa a Esther) a také byla prodloužená s posezením a pohoštěním v Komenského síni.

Ve středu 23. června jsme si společně s kladenskými církvemi připomněli památku Mistra Jana Husa. O setkání nám podala zprávu sestra Pavla Vlková.

V sobotu 26. června proběhla **vycházka s menšími dětmi,** dorazili Lukavští, Chytilovi a Klozbergovi. (Rádi bychom obnovili společné vycházky od nového školního roku jednou v měsíci s tím, že by se účastnili všichni, kdo mají chuť se projít a popovídat si – tedy nejen rodiny s dětmi).

V sobotu 26. června se také konala **brigáda starší mládeže** pod vedením bratra faráře – úklid kostela, převážně kůru. O něm nám napsala sestra Petra Tesařová.

V neděli 27. června sloužila **bohoslužbu slova** sestra Ivana Doubravová ze slánského sboru. Její kázání je v úvodu tohoto *Nahoru*.

V neděli 4. července sloužila bohoslužbu sestra Dana Klozbergová a kázáním posloužila sestra Zdeňka Chaloupková, v neděli 11. července už bohoslužbu sloužil po dovolené bratr farář Phanuel Osweto. Kázání jsou k dispozici na našem webu.

Jarmila Chytilová

Noc kostelů pohodněkáté

Letos jsme vlastně ani nevěděli, jestli Noc kostelů bude. Nařízení se měnila každým dnem, navíc jsme už z minulých let měli zkušenost, že méně je někdy více a že individuální přivítání, pár milých slov a na požádání fundovaně podané informace jsou příchozím většinou milejší než sofistikovaná představení, kdy příchozí je spíše jen divákem. A tak jsme si s přípravou programu moc nedělali hlavu. Tentokrát (a to mě mrzelo) jsme příchozím nemohli z hygienických důvodů nabídnout ani čaj. Službu v kostele zajišťovali zkušení informátoři – Eva pro židovskou tematiku, Jiří pro Bílkova Krista, pro historii a současnost Církve československé husitské a našeho sboru zvláště ještě taky Jarmila a já. Na počátku s námi byli také Phanuel, Judith a Vilma. Hlouček návštěvníků nás čekal před kostelem ještě před jeho odemknutím už v 18:45 a od té doby začaly proudit ne sice davy, ale když jsme sčítali na konci večera čárky, bylo jich k šedesáti, z toho asi deset dětí. Poslední návštěvu jsme uvítali pět minut před desátou a kostel jsme s Jiřím opouštěli ve čtvrt na jedenáct.

Lidé byli vstřícní, zvídaví, myslím, že po lockdownovém období lační zážitků a informací, ptali se, pobyli, povyprávěli. Stihli jsme se také pomodlit a Phanuel měl krátké biblické slovo z Knihy žalmů.

Volné chvíle jsme si krátili zpíváním a sdílením, prostě takový pohodový sborový večer. A já jsem si taky konečně udělala v některých datech a událostech naší církve a sboru pořádek. Víte třeba, ve kterém roce jsme získali synagogu do vlastnictví a za kolik? Já už ano.

Pavla Vlková

Úklid sboru

Jakožto zástupci starší mládeže kladenského sboru se nepodléhajíce pravidelnosti setkáváme volitelnou sobotu. Nejinak tomu bylo 26. 6, kdy jsme však klasické posezení vyměnili za péči o naše kostelní prostory. Vedeni prázdninovou očistou, rozhodli jsme se úklid v duši promítnout do sakrálních prostor. Vymetli jsme pavučiny, vytřeli podlahy a smetáčku a lopatě se nevyhnuly ani varhany a jejich okolí. Toto zapomenuté místo, uložené pod důstojnou vrstvou prachu, představovalo nejnáročnější část naší úklidové výpravy. Netradiční setkání však neprobíhalo mlčky, ale stačili jsme probrat věci potřebné i nepotřebné, smutné i veselé. Pevně věříme, že se touto naší prací prozářil zase o něco více náš společný prostor a otevřel se prázdninovým setkáním. S vírou však můžeme vyznat, že Ten, v jehož jménu se scházíme, nepočítá zrnka prachu a pavučiny v koutě. S touto nadějí budeme dále usedat do vycíděných lavic vědouce, že na tom mají též podíl ruce starší mládeže.

Petra Tesařová

Vodácká výprava 4.–6. června na Sázavu

Sjížděli jsme řeku Sázavu, a to klidný úsek z Kácova přes Rataje n. Sázavou do Sázavy. Bylo 10 lodí, do kterých se poskládali Bojarovi (5), Chytilovi (5), Maredovi (4), Pavla Vlková, Tomáš Lajbl, Anička Brotánková, Kruckých (3), Esther Osweto a Natálka Plzáková se Simonou.

Kamila Krucká

Zpráva od Anežky Krucké a Esther Osweto:

Voda… Byla úžasná. Moc jsme si ji užily. Ale kde začít – určitě ne u jezů či bažinatých pláží. Začneme, jak se má, příjezdem.

Přijely jsme živy a zdrávy. Podle Kamky to bylo klidné prostředí, ale popravdě tam pořád houkal vlak. To nám sice bylo buřt, ale když se řekne klidné, houkání vlaku neočekáváme.

Esther:

Poprvé jsem byla na vodě, nevěděla jsem tedy, co očekávat, ale rozhodně jsem neočekávala to, že budeme stanovat na dvou místech. Když mi to Kamila pověděla, stála jsem na místě s velice překvapeným výrazem a jediná slova, která jsem ze sebe vytáhla, byla: „Počkat, co…“ A hned po tom myšlenky „Tu práci, kterou jsme si daly se stanem, budeme muset opakovat!...“ A podruhé jsem stan nestavěla s takovým nadšením jako prve. Jinak ostatní bylo prima, i pádlování bylo v pohodě, ale už nikdy nejdu na zadáka. To ponechám Anežce, i když pořád vráží do stromů. Když jí Kamilka řekla, ať počkáme U vrby, rovnou DO ní s radostí VRAZILA.

Anežka:

Ehm, zpět k začátku. První noc nás již byla většina v kempu. S Esi jsme trochu bojovaly se stanem, měly jsme nový a jiný, než jsem zvyklá. Ale nakonec se pomocí návodů podařilo stan včas postavit. Dlouho jsme si povídaly a nemohly jsme se dočkat. Následující den dorazili Chytilovi a mohli jsme na vodu. Chvíli mi trvalo, než jsem si opět zvykla na pádlo – jak je vidět výše. Ujišťuji, že druhý den to tak zlé nebylo. Moc lodí jsme nepotkávali, jen pár lidí, které jsem ze zvyku pozdravila „Dobrý den“ místo vodáckého „Ahoj“. Jezy byly příjemné, všechny v zásadě sjízdné. Na jednom jsme s Esi z vody vylovily šátek, a tak jsme se ho snažily vrátit, ale nevěděly komu. Proto jsme se rozhodly plout proti proudu (u jezu to není úplně lehké), na což nám lidé většinou odpovídali „Plujete špatným směrem!“.

Byla to zábava, hráli jsme frisbee s dětmi a bonusově jsem se naučila pár slov svahilsky. Třeba voda je *mají* (čteme madži). Těším se na další.

Počasí bylo Bohem dané, krásné. Všechny nás ochraňoval, cvakla se jen jedna loď, a to až „v prodloužení“ (tj. jez sjeli, ale potom nějak nabrali vodu nebo tak nějak). Ale humor nechyběl. Zvláště po nedorozumění ohledně ´pláže´:

U kempu se zdála být taková písečná pláž, ale někteří už poznali, že to tak nebude, a vytahovali lodě tedy na horším místě, kde je pak vytahovali i všichni ostatní. Ale nic netušící Valentýnka neprokoukla tu zrádnou pláž a s plánem nakrmit kačenky z pláže se rozběhla s úsměvem a rohlíkem v jedné ruce. Ale ne, že by vběhla – ona skočila. A v mžiku byla po pás v bahně. Vedlo to k velice vtipné scéně. Petr rychle reagoval a po rychlém pohledu na situaci běžel pro pádlo, Renata panikařila a do celého hloučku smějících se diváků přiběhl Tomáš s výkřikem „Ještě ji nevytahujte! Musím to zdokumentovat!“, což malé publikum rozesmálo ještě víc. Petrovi se nakonec

povedlo Valentýnku vytáhnout, takže tatínek byl hrdina.

Pozn. Pavly: V té jediné cvaklé lodi jsem seděla já a ten šátek byl můj utopený, díky holky!

Letošní sjezd Sázavy podle dětí Chytilových

Ostatní přijeli už v pátek, my jsme přijeli v sobotu ráno, tentokrát včas, ještě než přivezli lodě. Snesli jsme je na vodu, tam jsme si z nich vybírali, my – já s Valentýnou a tátou – jsme měli modrou lodičku. Potom jsme vyjeli, Valentýna pádlovala a já jsem seděla a pozorovala krajinu, různé ptactvo a vážky. Jedna docela velká modrá vážka sedla tátovi na záda a vezla se chvilku s námi. Potom jsme jeli jez, ale Valentýna se bála jet, tak vystoupila a obešla ho. Já jsem ho sjela spolu s tátou. Byl docela nebezpečný, dole byly strašné vlny, když jsme dojeli, byla jsem

úplně mokrá. Ale bylo to fajn.

Když jsme přijeli na tábořiště, dostali jsme ke svačině rohlík. Valentýna uviděla kačenky a chtěla jim kousek nabídnout. U břehu řeky bylo bahno, které vypadalo jako pevný břeh. Valentýnka na něj z travnatého břehu seskočila a propadla se až po pás. Já jsem to viděla a utíkala jsem pro mámu, která byla nejblíž. Přiběhl i táta a další lidi na pomoc. Zkoušeli jí podat pádlo, ale jak měla ruce od bahna, tak jí to klouzalo. Nepomohla ani tráva, kterou házely holky s mámou, aby se o ni opřela. Až táta přinesl prkno, na které si jednou nohou stoupnul a Valentýnku vytáhl. Všichni jsme byli rádi, i máma, že ji vyndal i s botami. Byla ale celá černá a přišla o rohlík. Ještě k tomu si musela smýt bahno studenou vodou, tak byla celá zmrzlá. Večer jsme si opékali buřty, klobásy a marshmellouny, a to už jí bylo dobře. Koupelny byly na žetony, voda divně stříkala a vydávala občas divný zvuk, že se člověk polekal. Ale noc byla klidná. Ráno jsme zas vyrazili na Sázavu a v pohodě dojeli do cíle, kde jsme lodě odevzdali a mohli se vykoupat. Ale voda byla ledová, že jsem v ní moc dlouho nevydržela a raději jsem pozorovala ovečky v nedalekém parčíku.

Ester

Já jsem jel také na modré lodi s mámou. Poprvé jsem jel jako zadák a sjel jsem tak pár jezů. Bylo to náročné, ale pěkné, a byl jsem rád, že jsem to zvládl. Těším se na příště.

Kryštof

Mně se líbil strašně celý výlet, ale až na to, že tam ten rohlík zůstal v bahně. Jinak jsem nasbírala několik škeblí a tři byly živé, dala jsem je do vody. Těším se na příště, když tak si zkusím aspoň na chvíli dělat zadáka.

Valentýna

Památka Mistra Jana Husa

Letošní ekumenické setkání k uctění památky Jana z Husi, po našem: „Hus“, už se mi vybavuje jen matně, protože proběhlo vlastně už skoro před měsícem, v druhé půlce června. Ale protože šéfredaktorka *Nahoru* neúnavně příspěvek vymáhá (a díky jí za to), píšu. Naštěstí letos Igor, jeden ze zástupců dalších církví, celé setkání natáčel a dal na Facebook, takže jsem si ho ještě osvěžila v paměti a doplnila, co by už jinak čas odnesl.

Tradičně se právě vedoucích představitelů církví sejde poměrně hodně (tentokrát šest: Phanuel, dva od katolíků, po jednom od adventistů, baptistů a českobratrských evangelíků. Jmenovat budu jen toho posledního, Leonarda Tecu, protože měl kázání. Texty k němu byly jako obvykle tři: příběh Jonáše od povolání Hospodinem přes jeho útěk do Taršíše na lodi po důsledky z toho vyplývající, k tomu 139. žalm o tom, že před Hospodinem se opravdu neschováme, a z deváté kapitoly Lukášova evangelia ještě, kdo se hodí a nehodí pro Boží království. Kázání připomnělo hned zpočátku, že v době Husově, Ježíšově i naší jsou tací, kteří stejně jako Jonáš a my mají plno řečí, výmluv a málo chuti říci Bohu na jeho zavolání jen ANO a pak konat.

S Martinou a Danou (a trochu i s Aničkou) jsme zapěly z kůru, Esterka Osweto hrála, všichni zpívali, setkání bylo zakončeno společnou modlitbou Otčenáše, vyznáním víry a požehnání nám v lavicích. Škoda, že tohle setkání nebývá hojněji navštěvováno také obecným lidem věřícím.

Pavla Vlková

Záznam je k dispozici na https://www.facebook.com/gricyk/videos/10158053072568239

Návštěva synagogy

Dne 29. 6. 2021 navštívily po dohodě s Danou Klozbergovou náš sbor dvě dámy z Prahy, aby se podívaly na naši expozici o kladenské židovské minulosti. Byla to vlastně první návštěva, která přijela jednoznačně s tímto cílem. O kladenské židovské obci a naší církvi jsme si nakonec povídaly hodinu a půl, bylo to velmi milé setkání.

Eva Bodláková

Sbírka na pomoc jižní Moravě

V neděli 27. 6. proběhla v celé církvi sbírka, **v našem sboru se vybralo 16 400 Kč,** sestra Kamila celou částku odeslala na účet Husitské diakonie.

Pro informaci uvádíme **příspěvek bratra biskupa Juraje Jordána Dovaly,** který bydlí přímo v Hodoníně, na FB ze dne 28. června 2021:

Milí priatelia, nestíham odpovedať na to veľké množstvo správ a otázok. Takže obecne:
My ako rodina sme v poriadku. Ale mnohí naši priatelia a známi prišli o strechu nad hlavou, o autá a majetok. Škody sú skutočne obrovské a ľudia budú potrebovať hlavne peniaze, aby sa z toho dostali. Pokiaľ chcete finančne pomôcť, prosím, pošlite akúkoľvek čiastku na transparentný účet Husitskej diakonie: 2501867242/2010, variabilný symbol 200, pre platby z cudziny IBAN: CZ33 2010 0000 0025 0186 7242. Garantujem vám, že celá vyzbieraná suma do koruny pôjde na pomoc konkrétnym postihnutým rodinám. Pokiaľ chcete prísť pomáhať ako dobrovoľníci, kontaktujte brata Petra Vaculoviča, petrvaculovic@seznam.cz,
telefon: +420 608 328 225
Zbierky oblečenia, ani potravín nie sú potrebné, tieto veci sú zabezpečené. Najviac postihnutým pomôžu peniaze a správne nasmerovaná, organizovaná dobrovoľnícka pomoc.
A pridajte aj modlitby, tie robia zázraky. Myslite na tých, ktorí prišli o všetko: v súcite, v láske, v nádeji a v požehnaní.

Sestra Kateřina Klasnová, ředitelka Husitské diakonie, v e-mailu z 1. 7. píše:

Pokud byste chtěli přispět také na Lounsko, prosím, uveďte variabilní číslo 300. Speciální jinou sbírku jsem na ně nedělala, ani grafiku nestíhám dělat, ale určitě nějaké peníze by si lidé také z této postižené oblasti zasloužili.
Moc vám všem děkuji za úžasnou pomoc. Na transparentním sbírkovém účtu už se nám shromáždilo 2,7 milionu korun! Zítra ráno jednu na Hodonínsko, kde se potkám s br. biskupem Dovalou, a setkat bychom se měli s rodinami, kterým již začneme posílat peníze. Samozřejmě tam pořídím fotografie a dám pak články na web, sociální sítě a do Českého zápasu, aby lidé věděli, že jejich peníze pomáhají přesně tam, kde mají.

Stále je možno příspěvky posílat, modlit se a žehnat. Kéž se Bůh smiluje a dá všem nový začátek.

Společná sborová dovolená 2021

Těšíme se na společnou sborovou dovolenou **od pátku 30. 7. do pátku 6. 8. 2021**. Připomínám, že se jede do objektu hotelu Myslivna Nedvědice https://www.hotelmyslivnanedvedice.cz/ na pomezí Vysočiny a Jihomoravského kraje.

Cenu prosím uhraďte na účet **2100242006/2010** nebo mně ještě před odjezdem. Cena platí za týdenní pobyt, kdo se zpozdí/odjede o den dříve, platí stejně, kdo potřebuje zkrátit o víc, budu vyjednávat a domluvíme individuálně, ale byla by to škoda, snažte se dorazit na celý týden, pokud to jen trochu půjde.
Ceny za polopenzi: 4 200 Kč dospělí a děti nad 12 let; 2 800 Kč děti 3–12 let, do 3 let bez nároku na stravu a lůžko zdarma (případně nějaký příplatek na stravu, bude-li s námi baštit). Psi 350 Kč (50 Kč denně).
Připravovaná témata:
1. **Zkoušky a „špatné“ věci kolem** nás – svědectví (Pavla)
2. **Eschatologie**; Bible, zejm. Kniha Zjevení (Sam)
3. Vztah prvního tématu k současné pandemické situaci – podle knihy **Bůh v karanténě** / N. T. Wright (Jarmila)
4. **Duch svatý v Bibli** (Miloš)
5. **Duch svatý v našem životě** (úloha DS v našem životě, ve společenství) – svědectví (Inka Jurková, Zuzka Lomíčková, Miloš Nový a Jiří Lukavský)
Pro děti je připraven příběh **Josefa a jeho bratří**.

Kamila Krucká

Připravované akce

Voda. První výprava v červnu se zdárně uskutečnila, tak doufejme, že stejně proběhne i druhá výprava, která bude **26.–28. srpna na Ohři**. Sejdeme se už ve čtvrtek večer a v pátek ráno vyrážíme z Tršnic, přes Kynšperk nad Ohří do Sokolova, kde bychom v sobotu skončili.

V neděli **5. září** bude bohoslužba spojená **s požehnáním do nového školního roku.**

Při nedělní bohoslužbě **3. října** se modlitbami připojíme ke křesťanům ze všech denominací, jazyků, ras a národů, kteří každou první neděli v říjnu vyprošují **pokoj pro Jeruzalém.**

Pravidelná setkání o prázdninách

neděle: 8:15 modlitební skupina
9:00 bohoslužba

středa: 16:00 sdílení, modlitby,
zamyšlení nad biblickým slovem

Moc děkujeme všem, kteří myslí na ostatní a napíšou o akcích, popř. pošlou fotografie, aby náš zpravodaj plnil svou funkci. Přejeme požehnané léto a těšíme se na vaše příspěvky. Redakce

Toto *Nahoru*, další zprávy, nedělní kázání, aktuality i fotografie naleznete na našem webu http://ccshkladno.unas.cz.

Datum vydání: 16. 7. 2021
Red. rada: J. Chytilová, P. Osweto, P. Vlková, M. Vlková
Neoznačené příspěvky připravila redakční rada.